

Hedvig Charlotta Nordenflycht

*Swenska Fruentimretz Klagan, Wid Den
Stormäktigsta Swea Drottnings Ulricæ Eleonoræ
Graf/ Förestäld Af En sörjande HerdinNa*

Tryckt hos Lars Salvius, Stockholm 1742.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
<https://lb.se/författare/NordenflychtHC/titlar/SvenskaFruentimretzKlagan/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):
<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2429407-faksimil>

NORDENFLYCHT, H.C.

1742

EX-A

Vit. Sv.
Vas. Yngl.
(R)
Libr. Ed.

1700°-1829
1742

Svenska Gruentimres

Klagon,

Wid

Den Stormäktigsta

Swea Drottning

LRICÆ

ELEONORÆ

Graf/

Förestald

Alf

En förjande HerdinNa.

STOCKHOLM,

Trykt hos LARS SALVIUS. 1742.

Nordenflycht

De repa up vår Sorg, vår jänner utan lif,
När Swea Drottning går från Konung, Land och Rike.

En Abla Qwinnor J, som detta pris tillhör,
Ät råfna bland Er hop den stora Guda Dotter,
Som så förhögt sit Rön, at alla Werdens Drotter
Nu i en Qwinnos dygd sin plikt besfäda bör:
Som en allenast get åt Fruers Folk en Spegel;
Men för att Manna-wett en ren fullkomlig regel.

Jären närmast til at förja er förlust;
Ty dygdens klara bild ifrån er åsyn hastar;
Er Crona saknas, då Hon Cronan sjelf bortkastar,
Som dölgde i sin glans båd' omsorg, qwal och pust:
Er Stjerna flyr sin fos, som Er på wägen lyfte:
Er Förebild går bort, som alla dygder hyfte.

Som, Swenska Qwinnor, kom, häf up ett sorge ljud:
Låt Of Wår Drottning's Död och korta Tid beklaga:
Låt Of et fint modell af Hennes lefnad taga,
Och måla Henne af i all sin dygde sfrud:
Låt Of beskriwa först, hwad wi i Henne hade,
Och hwad wi miste, när Hon sig til hwilo lade.

Om dyaden är en frukt af Himlens blida land,
En Majestätisk magt, den alla böra dyrka,
Et ursprung til all Frid och Rikens rätta styrka,
Den aldrastörsta skänk af Himla Gudens hand:
Som Hon insluter allt, hwad namn af Sällhet åger,
Och intet wårde gifs, som öfwer Hennes väger;

(2)

Sä

Så är et Rike sålt, och står i högsta flör,
 När Folket rätt förstå, at Himla lagen lyda;
 Men fram för alt, när de, som selswa Thronen pryda,
 Med sina rena spår bewisa dygden stor,
 Som sätta Henne främst, til prydnad, på sin Crona,
 I nit för Hennesienst ej selswa lifwer stona.

När detta Himla: Barn på Jorden hägnad får
 Af dem, som hafwa sät en Jordisk magt om händer,
 På hwilkas göromål man gärna ögon sänder,
 När dygdens rena nit hos dem i Purpur står,
 När alla se des pragt, erkänna Henne fager;
 Hon allas hjertan med sin rena glans intager.

If detta ändamål ULRICA Drottning war,
 Alt hon för alt sit Folk skull uppenbara dygden
 Och draga Henne fram utur den mörka skygden,
 Förakt och glömskans wrå, hwari hon legat har:
 Hon bragte Henne up, i åra Henne klädde,
 Alt Hennes afwundsmån för måldet blefwo rådde.

Så war så nedrig sint, ho wille wara sams,
 Och från sin Drottningns nåd och milda kärlek dömmas?
 Med ord, man dygden hör åtminstone berömmas,
 Emedan dygden hos ULRICA war förnämst;
 När en så Hög Person på dygden satte värde,
 Man dygdens stränga lag med lust och nöge lärde.

Så är, som ej så högt sin swaghet kännes wid,
 At en förtryfter dygd kan sållan seger winna;

Et godt, til hwilket man med stort besvär skall hinna,
Står ofta lusten hos de swaga sinnen mid;
När ingen muntrar up, och wägen går til ända,
De rådde Wandringsmän tillbaka hastigt wända.

En, milda Drottning! du har med ditt Hjärtmod
Erät Dygde-wägen ut och honom gjort behaglig,
Upmanat alt ditt Fölk med ditt exempel daglig,
At öfwer jordiskt alt erkänna dygden god;
Du har ditt Rikes wäl på dina skuldror bura,
När Dygden genom dig sef hela Landet styr.

Ditt Stats-wett går jag her med wördsam syn förbi,
Regeringskonsten Din jag tänker ej beskifwa;
Din Qwinno-dygd skall hållt mit stora ämne blifwa,
I hwilken Qwinnor sku sin lefnads plikt besif;
Om Wana-wettet hör en Stats-Man til at dömma,
Och wår ELISABET med mogna ord berömma.

Om, Evæ Döttrar! hit, ättaden eder plikt,
At i Hjärtinnans spår Er skyldighet upleta,
För hwart et tillstånd sän I sanna reglor weta,
Som uti med och mot-behålla lika wigt;
ULRICAS ljuwa dygd mid lyfens Sol är öfswad;
ULRICAS fasta dygd i motgångs eld är pröfwad.

On först sit unga Rön en präktig Spegel ger,
När i sin frihets tid. Hon börjar dygder lära,
Och lägger grunden til den wisshet, magt och ära,
Som Hennes ålderdom man hårligt pryda ser;

X 3

Prin

Prinsessans brydels' wet hela werden fira;
Men Hjärtan aldrast, som förer Sveriges Spira.

Hör Er, o Qvinnor! sen, som gåt i Äkta band,
Hon gifwer ut en Lag, et lustigt Rättesnöde,
Med Ädelmod och Tro går Hon Er selsker före,
Til Döden närar Hon sin äkta kärleks brand;
Des stora Makas wäl är Hennes högsta lisa,
Hon har ej högre ro, än Honom nöje wisa.

J, som i Årans dräkt med präst beklädd de stå,
Och genom namn och blod från andra ären skilde,
Er Drottning bjuder Er mot ringa wara milde,
I ödmjukhetens dal med edra tankar gå:
Hon kan från Thronen sig til låga hyddor sänka,
Och alla Menskers börd med uplyst wett betänka.

J, som af Werdsens god; ha' nog om händer fät,
Och anten det för Er et andra girigt gömmen,
Et ock er Rikedom på fåfång Ståt uttömmen,
Se på, hur' Landets Mor sit goda föreståt;
Hon delte Armon bröd, och hölt det för en åra,
At sels förakta präst; men tusend' munnar nära.

J, som på Inckans fält, bland löjen, lust och lek,
Fördrifwen Eder tid och honom fåfångt säljer,
Omätligt pröfwen alt hwad blinda åtrån wäljer,
ULRICA willigt från så usla nöjen wesk:
Hon hade makt och wäld alt til sin tjenst besälla;
Men menlös måtlighet styr Hennes lustar alla.

Jäter, som ha' fät en tyngre lefnads lät,
Som nöten eder tid i hårt och swårt bekymmer,

At

Alt all Er sinnes ro, för mycken omsorg, rymmer,
Som stora Hushåls wärf med brä och buller fät,
Ach! speglen Eder i wår frönta Lands Wårdinna,
Hon kan sin sinnes ro mit under oro finna.

En, I förtryckte Jolck, som sällan smakat ro,
Som på Er usla del fät idel webermöda,
Hwars hjerta stadigt måst' af motgångs pilar blöda,
Hwars önskan aldrig får på wälgångs parken gro:
Som i det minsta lugn ej töras lefwa trygga:
Som Sorgens dunerflåg förkrokat och gjort skugga.

Ach kommen med mig hit i wårt betryck och nöd!
Et stort exempel kan wår sweda snarast hela:
Hjältinnan kan her sjelf båd' råd och bistånd dela,
Hon har ock lidit sorg af motgång, tid och död:
Hon har det stora prof igenomgått med åra,
Att stå i nöden fast, och bördan tåligt bära.

Se her de dyra spår Wår stora Drottning gåt,
Se hwad för härligt ljus af Hennes lefnad strålar!
Fast swag och olård hand des stora Bild afmålar,
Som ej i konsten har fullkomlig styrka fät,
Så kånnes streken grant, man kan ej länge twiåa,
Före än man ser det är en målning af ULRICA.

Son kånnes grant igen i derma Purpur = drägt,
Gudsfruktans rökwärf har Hon i sin milda händer:
Sin blida ögon til de Urma nådigt sänder,
Och ödmjukhetens Ros klår Hennes hufvud tåkt:
Ur Erenan lyser fram en Hjältemodig styrka,
Och Epiran wisar ut, at hon wet Rätten yrka.

Nå Majestetiskt hus ha Sverges Döttrar mist,
 ULRICA är ej mer, des krop är Dödzens wahra,
 Man bår i Jordens samn wår Dngdemönster klara,
 Ho är nu Rönets prast? ho fyller up wår brist?
 Ho är, som i sit hågn olyckans barn uptager,
 Och en förtroft förtienst ur låga stoffet drager?

Nå då ej mer är qwar af Sverges fordnha Skatt
 Sen Döden med sin hand de dyra ögon lyfte?
 Ach io, her lefwer ån et namn, et hårlige rykte,
 Wi få ULRICA ån i wåra minnen satt:
 Det är den enda tröst, som säradt bröst hugswalar,
 När Ryktet ljufligt om den låra Döda talar.

Nå låtom of med slit bewara detta namn,
 Det stora rykte, som om Göta Drottning wankar,
 Låt Of med wårk, med ord, med minne, hug och tankar
 Erindra Of Wår Sol uti des sälla hanin,
 Lifsom Hon lefde her, och lyfte ån på Jorden:
 Då gror ULRICAS namn, med Qwinno dngd, i Norden?

